

De dood sluipt rond in zwart en paars

Ulrich Hefner

**De dood sluipt
rond in
zwart en paars**

Misdaadroman

UITGEVERIJ
PM
uw boekensteun! / -

De dood sluipt rond in zwart en paars

© Oorspronkelijk werk in de Duitse taal: Leda Verlag – Leer, Duitsland

© Vertaling: Ceg. de Groot, 2011

© Paradigma Media Advies, 2011

Omslagontwerp: Paul Timmerman – Amersfoort

Foto omslag: IndianSummer

Foto auteur: Susanne Eichel

ISBN/EAN: 978-90-78840237

NUR-code: 331

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, en evenmin in een gedigitaliseerde gegevensverzameling worden opgeslagen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteursrechthebende.

Aan de totstandkoming van deze uitgave is de uiterste zorg besteed. Desondanks kan de afwezigheid van eventuele zet- en/of drukfouten, dan wel onnauwkeurigheden en/of onvolkomenheden, niet worden gegarandeerd.

De auteursrechthebende aanvaardt geen enkele aansprakelijkheid voor de gevolgen van eventuele zet- en/of drukfouten, dan wel onnauwkeurigheden en/of onvolkomenheden.

Deze publicatie is verzorgd door Uitgeverij PMA, Postbus 60, 5680 AB Best.

Voor informatie over onze activiteiten ga naar: <http://www.pma.nu> of bezoek onze Hyvespagina: <http://www.uitgeverij-pma.hyves.nl>.

ISBN/EAN: 978-90-78840237

NUR-code: 331

© Paradigma Media Advies, 2011

Notwithstanding the exceptions stated in or pursuant to the Copyright Act, no part of this publication may be reproduced and/or published by means of printing, photocopying, microfilm or any other manner, nor stored in a digital database, without the prior written permission of the copyright owner.

This publication has been compiled with the utmost care. Nevertheless, the absence of any typesetting and/or printing errors or inaccuracies and/or imperfections cannot be guaranteed.

The copyright owner accepts no liability whatsoever for the consequences of any typesetting and/or printing errors as well as inaccuracies and/or imperfections.

This publication has been compiled by PMA Publishers. For information about our activities, visit our website <http://www.pma.nu> or our Hyvespage: <http://www.uitgeverij-pma.hyves.nl>.

*Rood is de liefde,
groen is de hoop,
wit is de onschuld,
maar de dood,
de dood sluipt rond
in zwart en paars.*

Ten westen van Wangerooge

Zacht rolden de golven van de Noordzee tegen de romp van de oude kotter. De navigatielichten schenen zwak over het rimpelige water. Geen schip kruiste hun koers. De Noordzee liet zich van haar aangename kant zien. Een lichte westenwind speelde om de bezwete gezichten van de vissers en blies zilte lucht in hun neusgaten. Keurig op een rij hingen de netten over de reling in afwachting van hun buit.

Er wachtte kapitein Hansen en zijn mannen zwaar werk. Laat in de middag waren ze vertrokken uit de haven. Het weerbericht beloofde twee goede dagen, en daarvan moest geprofiiteerd worden. Hier buitengaats op het Borkumse Zand ten westen van Wangerooge hadden ze een kleine twee weken eerder al eens gevist. De netten die de winch aan dek had gebracht, waren boordevol geweest. Nog een keer zo'n vangst en zijn berg schulden zou flink kleiner zijn.

Hansen stond aan het roer en keek uit over de uitgestrekte zee. In de maanloze nacht kon hij slechts vermoeden waar de horizon was. Achter hem waarschuwde een lichtboei voor gevaarlijke ondiepten. Hij wist precies waar hij zich bevond. Al meer dan dertig jaar bevoer hij deze wateren. Hij kende de verraderlijke streken van de Noordzee. Bij nieuwe maan diende je extra waakzaam te zijn. Binnen de kortste keren konden de zachtjes kabbelende golven in kolkende en alles verslindende schuimende watermassa's veranderen. Pas als het water van de noordelijke zee het nauwe Noordzeebekken ingestroomd was, kon hij er zeker van zijn dat de zee kalm bleef.

Zo dicht bij de vaargeul van Wangerooge was het altijd raadzaam een blik op de radar te werpen. Maar het scherm flikkerde geruststellend groen. Geen scheepsverkeer verstoorde hun domein.

Hansen luisterde in de stilte van de nacht. Alleen het monotone en goedmoedige tuffen van de oude dieselmotor was te

horen. Bijna twintigduizend euro had de reparatie van de motor gekost. Voor hem een klein vermogen.

Hij wierp een blik op het smoezelige raam van de stuurhut en zag Willemsen die op het voordek stond en een sigaret opstak. Nog maar een paar minuten tot ze zouden draaien, en dan zou hij vol gas geven, zodat Willemsen en Jan Ekke, de tweede helper aan boord, het vangtuig konden uitvieren. Dat werk vergde uiterste concentratie. Maar Hansen maakte zich geen zorgen. Ze waren een goed op elkaar ingespeeld team. Jan Ekke Mijboer was weliswaar pas een half jaar op Hansens schip, maar hij had al op andere trawlers gewerkt, tot hij bijna een jaar lang de gevangenis in moest. Daar had hij nooit een geheim van gemaakt. Waarom ook? Hij was een jonge vent en had geboet voor zijn fout. Hij had betaald. Dag na dag, iedere eenzame nacht in een benauwde en maffe cel. Ver weg van de zilte lucht, ver weg van de vrijheid van de zee, ver van zijn koers.

Hansen keek opnieuw naar het radarscherm. Wat was dat? Het scherm was leeg. Vermoedelijk alleen maar inbeelding, dacht hij en concentreerde zich weer op het roer. Hij keek naar buiten, maar nu was Willemsen plotseling verdwenen.

‘Verdomme, wat zijn die twee daar buiten aan het doen?’ mompelde hij. Zijn ogen zochten door de smerige ramen van de stuurhut het voorschip af, maar van Willemsen en Jan Ekke geen spoor. Hij nam gas terug en zette het roer vast. Met een vloek op zijn lippen ging hij naar buiten, de warme nacht in. Het zwakke schijnsel van de scheepslichten verlichtte het dek maar nauwelijks. Hansen liep om de stuurhut heen. In het voorbijgaan voelde hij even of de korlijnen op de winch goed strak stonden. Wat hadden die twee kerels zich in hun hoofd gehaald om zo kort voor de draaimanoeuvre gewoon de netten in de steek te laten?

Toen hij naar de achterstevan van het schip liep, hoorde hij een schrapend geluid. Hij kromp in elkaar en spiedde het duister in. Al achtenveertig jaar voer hij naar zee en hij was waarachtig geen bangelijk mens, maar toch liep er een koude rilling over zijn rug.

‘Sven, Jan Ekke, verdomme, waar zijn jullie?’ riep hij in de ondoordringbare zwarte duisternis.

Geen antwoord. Alleen het kabbelen van de golven klonk in de stilte. De vuurtoren van Wangerooge liet de ene felle straal na de andere over het water schijnen en toch was Hansen bijna gestruikeld. Op de loopplank lag iets wat er niet hoorde. Zacht en levenloos voelde het toen Hansen er voorzichtig met zijn voet aan voelde’.

‘Wat voor de duivel ...?’ Hij bukte. Voor hem lag het lichaam van een mens. In het voorbij flitsende licht herkende hij het gezicht van Willemsen. Een donker glimmend spoor liep van diens hoofd naar de reling en Hansen wist direct dat hier het leven uit Willemsens schedel wegvloede. Hij boog zich over het roerloze lichaam. Plotseling hoorde hij weer dat ongewone geluid. Hij draaide zich met een ruk om. Een brute slag tegen zijn hoofd remde de beweging af. Hij voelde een immense pijn en zonk weg in een zee van bewusteloosheid.

*

Uitgeput legde hij de pen neer. Tevreden keek hij naar de nog natte regels. Hij blies erop en pas toen de inkt droog was, sloot hij het boek. Devoot legde hij het op het altaar. Het was een plechtig moment en hij genoot van iedere seconde.

Voor het eerst in dertien jaar kon hij weer vrij adem halen. Het was een verlossing. Als een loodzware steen drukte de schuld van de anderen op zijn geweten. Vandaag had hij deze steen een klein stukje kunnen optillen.

Het bleke, blauwige gezicht dook weer op voor zijn ogen. Dat kleine gezicht uit het duister. Maar ditmaal waren de trekken ervan niet verwrongen en de ogen niet star van verschriking op hem gericht. Ditmaal niet. Integendeel. Er lag een zachte glimlach op de lippen.

Hij liep naar de tafel. Daar lag zijn buit. Het bewijs van zijn oprechte bedoelingen. Hij had teruggehaald wat toen van hem gestolen was. De zakdoek was rood.

Hij keek op zijn horloge. Een radiogestuurd horloge. Het was duur geweest. Lütjens had het hem indertijd cadeau gege-

ven, omdat hij altijd hulpvaardig was geweest en overal voor gezorgd had.

Ook vandaag was hij hulpvaardig geweest en vandaag had hij een beloning verdiend: rust.

Hij stopte de bebloede zakdoek in zijn jack en trok zijn laarzen aan. Hij was moe, maar hij moest nog iets doen dat geen uitstel duldde.

De deur knarste toen hij de gang inliep.

Nog steeds hing hier een sterke brandlucht. De verkoolde balken aan de zuidzijde van de oude villa hadden de geur van de vlammen opgenomen in hun poriën en lieten hem slechts aarzelend ontsnappen. Hij haatte deze stank. Toen hij door de achterdeur naar buiten ging zoog hij de koele en zilte zeelucht diep in zijn longen.

Hij liep naar de schuur. Het was donker, want stroom was er al lang niet meer. Hij deed de deur open, maar plotseling bleef hij staan. De gezichten vol verwijt kwamen met luide stemmen terug. Als een donderbui stortten ze zich op hem. De kreten galmden in zijn oren. Zijn hoofd leek op barsten te staan en zijn handen trilden.

Waarom toch? Hij had toch gedaan wat ze van hem verlangd hadden? Waarom lieten ze hem niet met rust?

Hij ging op zijn knieën zitten. De kreten werden scheller. En toen kwam dat andere, dat verwrongen, onverbiddelijke en wrede gezicht uit het duister te voorschijn. Hij sloeg zijn handen voor zijn ogen om ze te beschermen. Maar het hielp niets. Hij kon dit beeld niet verjagen.

‘Vader ... nee, niet ... het ...het is nog maar het begin’, stamelde hij, maar de tronie wilde niet meer verdwijnen. Krachteloos gleed hij op de grond. Zijn handen klauwden in het fijne zand.

*

De gekrijs van de meeuwen klonk in de ochtendschemering. Dikke wolken hingen in de lucht en een stormachtige wind blies vanuit het westen. Toen hij wakker werd, was hij verbaasd dat hij buiten lag. Opgerold als een kind in de moeder-

schoot. Hij had het koud. Het was mei en nog steeds was het 's nachts bitter koud.

Moeizaam stond hij op. Hij masseerde zijn armen en benen om de stijfheid te verdrijven. Hij had hoofdpijn. Langzaam kwamen de herinneringen aan de afgelopen nacht terug. Maar het waren niet meer dan fragmenten, mistige brokstukken uit een andere wereld. Terwijl hij de schuur inging keek hij zoekend om zich heen. Toen schoot hem weer te binnen waarom hij hierheen gegaan was. Resoluut liep hij naar de kast en maakte hem open. Hier had hij de doos in gelegd. Het was een geschenkdoos met een rood lint op het deksel. Mareike zou het een leuk cadeau vinden. Vroeger had hij haar voor haar verjaardag al eens een kostbaar cadeau gegeven. Hij had haar verrast met een kleine ring. Ze was er erg blij mee geweest, was opgesprongen, op hem af gestormd en had hem omhelsd en op zijn wang gezoend. Vandaag had hij nog een veel mooier cadeau voor haar.

Hij haalde de bebloede zakdoek te voorschijn en stopte hem met inhoud in de doos. Daarna verliet hij de schuur en liep terug het vervallen huis in. Hij moest wat eten. Tenslotte wachtte hem nog een zware taak. Hij mocht niet falen.

‘Traan om traan, bloed voor bloed’, zei hij.

Een oude en harde korst brood was alles wat hij vond. Hij ging zitten en zette hongerig zijn tanden erin.

Wangerland mei 2005

Rudolf Gabler stond voor het raam van zijn kamer in het pension en keek op zijn horloge. Het was even na negenen en hij wist dat hij nog maar weinig tijd had. Het weer was veranderd. De wind was sterker geworden en joeg de golven woest tegen het land. Hij pakte zijn fototoestel en controleerde voor de laatste maal de display van de batterij. Tevreden stopte hij het apparaat weer terug in de tas.

Hij was een ervaren fotograaf. Zijn foto's waren niet zomaar afbeeldingen van de werkelijkheid. De foto's moesten ook altijd voldoen aan zijn artistieke pretenties. Daar hechtte hij aan. Dat was zijn handelsmerk.

Fotograferen was maar één van zijn hartstochten, de andere was hij allang vergeten.

Hij was ouder geworden, de tijd had hem ingehaald en zijn ooit pikzwarte en volle haar was nu grijs en dun.

Voor hij de badkamer inging, keek hij nog een keer bezorgd naar buiten. De duisternis verspreidde zich over het eiland en bedekte het schuimende water van de bruisende zee. Het regende nog niet, en hij hoopte dat het deze nacht droog zou blijven.

Plotseling ging de telefoon. Gabler schrok. Snel liep hij naar het toestel. Wie kon hem om deze tijd nog bellen? Nieuwsgierig pakte hij de hoorn en zei zacht 'Hallo'.

Hij herkende haar stem meteen. 'Wilt u twee broodjes voor het ontbijt?' vroeg mevrouw Melsung, de uitbaatster van het vakantiepension.

Zijn lichaam ontspande. 'Nee, dank u. Ik moet vandaag nog weg. Het kan zijn dat het morgen de hele dag duurt vóór ik terug ben.'

Ze spraken nog een poosje met elkaar en toen wenste hij haar een prettige avond en hing op.

Hij keek weer op zijn horloge. Het was tijd. Hij nam zijn dikke windjack van de kapstok en trok zijn rubberlaarzen aan. Hij pakte zijn verrekijker en hing hem om. Het was een voortreffelijke kijker, die uitstekend vergrootte en bijzonder lichtsterk was.

Toen hij het pension verliet, huiverde hij van de kou. De koude wind trof hem met volle kracht. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en ging op weg.

Zijn uitgever zou verbaasd zijn. Een foto van de zeldzame scholekster in het ochtendlicht zou een verrijking van het geplande fotoboek zijn. Nog altijd had hij geen definitieve titel voor het boek, maar dat was nu ook niet belangrijk. Eerst moest het voorwerk gedaan worden. Meer dan driehonderd foto's lagen thuis in een la, ontelbare bladzijden tekst had hij geschreven, geredigeerd en herschreven. Zijn eerste boek was al een succes geweest in ornithologische vakkringen.

Hij kon zich de dag nog goed herinneren dat hij de uitgever bij een expositie van zijn foto's in het raadhuis van Wilhelmshaven had ontmoet. Ze waren met elkaar in gesprek geraakt en de uitgever had alleen maar lovende dingen over zijn werken gezegd. Hij had het artistieke gehalte van Gablers foto's meteen herkend en niet lang gewacht tot hij hem een aanbod had gedaan. Voor zijn plannen zocht hij nog een fotograaf wiens werken een onmiskenbaar eigen uitstraling hadden. Kunstwerken die de vogelwereld op esthetisch verantwoorde wijze en met charme weergaven. Rudolf Gabler beschikte over deze zeldzame gave. Het voorstel van de uitgever was meer dan acceptabel geweest en dus had Gabler het contract getekend. Een paar dagen later was hij op kosten van de uitgeverij naar het Zwarte Woud gereisd voor zijn eerste opdracht.

Het had hem toen goed gedaan na alle verloren tijd weer een echte opdracht te hebben gevonden. Sinds zijn roemloze ontslag zeven jaar geleden had hij zich niet meer zo gerespecteerd gevoeld. Hij was nog niet aan zijn pensioen toe geweest. De directeur van de onderwijsinspectie had tegen hem gezegd dat

het het beste voor hem was. Hij had het tenslotte ingezien en met een bezwaard gemoed ingestemd. De daaraan voorafgaande weken en maanden, toen hij nog vol vechtlust was geweest en de uitdaging wilde aangaan, hadden hun sporen achtergelaten. Iedere nieuwe dag op school was een vorm van spitsroedenlopen en iedere verbale strijd met zijn meerderen leek wel een gevecht tegen windmolens. Om het even wat hij deed of hoe hij zich gedroeg: de smet bleef aan hem kleven. Als hij de lerarenkamer binnenkwam verstomden de gesprekken. Als hij met collega's wilde praten, bleef het bij beleefde, nietszeggende frasen tot ze hem alleen lieten staan.

Tenslotte had hij gecapituleerd, zijn vlag gestreken en was hij naar Jever teruggekeerd. Hij wist dat het er uiteindelijk niet omging of hij schuld had. Al de geringste verdenking was voldoende om een Kaïnsteken op zijn hoofd te drukken. Zeven jaar later sprak niemand er meer over. Alleen hij kon niet vergeten.

Hij nam de weg langs het station. De laatste lichtjes van Wangerooge liet hij achter zich. Via de zuidelijke route liep hij naar de oostelijke duinen.

Hij hield van vogels en wist dat hij hen niet mocht storen bij het broeden. Hij had een lichtgevoelige film in zijn toestel gedaan en zou in zijn geïmproviseerde schuilhut wachten tot de gelegenheid zich voordeed. Bij het aanbreken van de dag waren de dieren het actiefst. Een zwevende scholekster en op de achtergrond alleen maar de stormachtige wolken van de kuststreek, dat zou een opname zijn zoals hij zich voorstelde. Ondanks het geduld dat nodig zou zijn, wist hij dat hij snel moest handelen. Vaak genoeg had het weer aan de Noordzee kuren. Gisteren was het nog zacht en droog geweest. En vandaag? Voor het geval dat het nodig zou zijn, had hij zijn flitser opgeladen.

Toen Gabler langs de startbaan van het vliegveld liep, kwam hij een paartje tegen dat in deze stormachtige nacht eveneens op zoek was naar de rust en de eenzaamheid van het oostelijk deel van het eiland. De zanderige weg liep met een lange bocht naar links. Gabler pakte zijn zaklantaarn en richtte de heldere

lichtstraal op de weg. Het zand glinsterde. Duinen omringden hem. Drie kilometer had hij al afgelegd, hij was gewend flinke afstanden te lopen. Het kostte hem geen enkele moeite. Hij was vijfenzestig en voelde zich nog lang niet oud, ook al wilde de spiegel vaak het tegendeel bewijzen.

Vrienden van vroeger had hij niet meer. Ze wilden niets meer met hem te maken hebben. Zijn vrouw was allang dood en kinderen had zij hem niet geschonken. Zij had nooit die innige kinderwens gekoesterd die hij van andere vrouwen kende.

Sinds meer dan een half jaar was hij niet meer bij haar graf geweest. Daarvoor schaamde hij zich. Aan de andere kant was het goed dat zij niet meer moest meemaken wat voor een streek het leven hem geleverd had. Zijn vrouw was altijd teer en broos geweest. Ze zou eraan te gronde zijn gegaan.

Hij was alleen met zijn sombere gedachten, met zichzelf, de wind en de ruisende en kolkende golven van de Noodzee. De lucht smaakte fris en hij voelde een zilte aanslag op zijn lippen.

Kort na de splitsing van de weg liep een platgetreden pad met een boog het duinlandschap van Wangerooge in. Hij was gisteren bij daglicht van de weg afgegaan om naar het legsel van een scholekster te zoeken. Behoedzaam was hij een paar stappen door de duinen gelopen en plotseling op broedende vogels gestuit. Eerst had hij gedacht dat hij de broedplaatsen van een paar zilvermeeuwen ontdekt had, maar toen had hij ineens het zwart-wit getekende verenkleed van een vogel gezien die diep in het gras weggedoken zat. Een lange, gele snavel en kleine rode kraaloojes die nerveus heen en weer schoten. Zeven broedsels had hij uiteindelijk geteld.

Maar de opnamen hadden hem nog niet bevredigd. De vogels zaten sloom op hun nesten. En zo had hij besloten de komende ochtend te benutten. Hij had een nest uitgekozen dat in de schaduw van een duin lag. Een heel bijzondere opname, vond hij. Vlakbij had hij met een camouflagenet een kleine schuilhut gebouwd. En daarna was hij een poosje gebleven. De vogels moesten aan zijn aanwezigheid wennen. 's Middags was hij teruggegaan, was gaan liggen en had vier uur geslapen.

Hij wist dat het lang kon duren voor hij tevreden was. Gabler was een perfectionist. Hij wist precies wat hij wilde en was niet bereid daarvan ook maar een centimeter af te wijken. Zo was het eigenlijk altijd geweest.

Destijds toen hij de negende klas in Schortens overgenomen had, was dat perfectionisme ook wel één van zijn zwakke punten geweest. Met afschuw dacht hij aan die tijd terug. Dat kleine geraffineerde wicht had het ook op de spits gedreven. Zijn hand was gewoon uitgeschoten. Hij had geen controle over zichzelf meer gehad. En dat alles alleen, omdat ze bijna was gezakt. Hij had het altijd al gezegd: de wereld was slecht, de mensen waren slecht en de jeugd werd steeds slechter. En hij wist waarover hij sprak, tenslotte was hij een man van het vak.

Zijn vrouw had altijd alleen maar haar hoofd geschud als hij zo praatte. Ze wist misschien niet beter. Ze had altijd alleen maar met de kleintjes te maken gehad. Zes- tot achtjarigen. Die waren nog gemakkelijk te temmen. Het waren nog echte kinderen, kinderen met grote ogen en wipneusjes. Maar hij gaf les aan oudere kinderen. Dertien, veertien, soms zelfs al zestien jaar oud. Ze had geen idee wat voor een gemene streken deze krenge in hun hoofden uitbroedden.

Zijn vrouw had een mooie dood gehad. 's Morgens vroeg had hij haar levenloos in bed aangetroffen. Haar gezicht was blauw en op haar lippen lag een glimlach. De dood was ingetreden terwijl hij vredig naast haar had liggen slapen. Ze had altijd al problemen met haar hart gehad en aan het begin van de week had ze pijn op haar borst en in haar linkerarm gevoeld.

'Als het maandag nog zo is, dan ga ik naar de dokter', had ze zondagochtend nog gezegd. Maar de maandag had ze niet meer gehaald.

Hij had haar gewaarschuwd. Met pijn in je borst valt niet te spotten, had hij tegen haar gezegd. Maar zij had alle waarschuwingen in de wind geslagen. Ze was net drieënvijftig toen ze stierf. Hij had niet eens een zoon of een dochter waarmee hij zijn verdriet kon delen. Hij droeg het in zijn eentje.

'Het is wel duidelijk, wanneer je op een bepaalde leeftijd bent, nog niet afgedankt, en je vrouw sterft zo vroeg, dan kan het

gebeuren dat je gedesorïenteerd raakt', had de politieman destijds op het bureau tegen hem gezegd. Maar Gabler had precies geweten welk antwoord de inspecteur verwachtte. Hij wilde een brug voor hem bouwen, de begrijpende vriend en partner, misschien zelfs de lotgenoot spelen. Maar hij was er niet op ingegaan. Hij had gezwegen. Schuld, wie is er nou vrij van schuld?

Hij was dicht bij zijn doel. Hij bleef staan en haalde zijn foto-toestel te voorschijn. Alles moest voorbereid zijn. Geen onnodige beweging in hun nabijheid. Ze moesten de rest van de nacht aan hem wennen, zodat ze zich bij het eerste ochtendlicht zo onbevangen zouden gedragen als maar mogelijk was. Hij keek naar zijn camera. De display stond op 13. Hij keek omhoog naar de lucht en vervolgens haalde hij het flitsapparaat te voorschijn en zette het op zijn camera. Hij hoopte dat hij het niet nodig zou hebben, maar de zware wolken en de stormachtige wind beloofden niet veel goeds. Hij had alleen nog maar de komende dag.

Hij liep behoedzaam verder. De schuilhut was niet ver meer, maar ieder geluid, iedere onvoorzichtigheid kon hem de vruchten van zijn werk kosten. Hij luisterde in de nacht. Ze waren dichtbij.

Plotseling verbrak een gekwelde kreet de stilte. Een paar vogels voor hem fladderden op en verdwenen in het donker. De schrik sloeg Gabler in de benen. Wat was dat?

Er was niets meer te horen. Hadden zijn zintuigen hem parten gespeeld? Nee, de vogels waren beslist niet zonder reden opgevlogen. Gabler draaide zich om. Zijn vingers sloten zich om zijn camera. De wind voerde een zacht jammeren mee. Het was spookachtig.

'Misschien een huiler', kalmeerde hij zijn gespannen zenuwen terwijl hij over het duin klom. Een onvoorzichtige stap en hij struikelde. Languit viel hij in het zachte zand. Zijn zaklamp stootte met een doffe klap tegen zijn camera.

Hij onderdrukte een vloek. Hij kwam overeind en greep naar zijn lamp. Het jammeren was verstomd. Hij klopte het zand van zijn jack, daarna liep hij aarzelend verder. De oostelijke

punt van het eiland lag al voor hem. Nog één zandheuvel versperde hem de weg. Hij klom naar de top en zocht de omgeving met zijn zaklamp af. Plotseling zag hij een schaduw. Vlak vóór hem dook hij op. Onmenselijk. De schaduw sprong op hem af. Dreigend.

Van schrik liep Gabler de lamp vallen. 'Oh God, nee ...!' Hij stak zijn handen naar voren en kreeg de schaduw te pakken. Hard en koud voelde die. Toen voelde Gabler alleen nog maar een razende pijn. Een felle flits doorkliefde de nacht. Hij wilde schreeuwen, maar kon geen geluid uitbrengen. Iets had de woorden in zijn keel doorgesneden.

*

Hij raapte de weinige spullen op en gooide ze achter het duin. Zweet liep over zijn voorhoofd. Stromen van angstzweet. Toen ging hij naar beneden, naar het water. Het eiland dempte de woeste kracht van de golven, toch dobberde het bootje als een notendop wild heen en weer. Hij stapte erin en keek nog één keer achterom. Toen startte hij de motor en stoof weg. Er was nog tijd, drieëneenhalf uur tot het eb was.

‘Je bent gemeen, ze mogen allemaal mee. Alleen mij wordt weer alles verboden!’ Paula rende de kamer uit. Met een harde knal viel de deur dicht.

Trevisan schudde zijn hoofd. Als ze zich ergerde, gedroeg ze zich net zo als haar moeder. Hij had het zich gemakkelijker voorgesteld met zijn dochter samen te wonen. De laatste tijd was ze bijzonder dwars en afstandelijk geweest. Hij probeerde zich niet al te veel aan te trekken van haar buien en stemmingswisselingen. Maar dat tochtje kon hij niet goedvinden. Paula was pas veertien, en hij kon er niet in toestemmen dat ze met haar vrienden vier dagen met een bootje op de Waddenzee ging rondzwerven. Zo’n idioot idee.

Trevisan sloeg zijn krant open. In gedachten verzonken las hij snel de koppen. Maar de ruzie met zijn dochter bleef in zijn hoofd hangen. Destijds, toen Grit na de scheiding het aanbod van de Kielse veerbootmaatschappij aannam, had ze Paula bij hem gebracht. ‘Het is maar tijdelijk. Zo lang tot ik iets geschikts gevonden heb. Dan kan ze weer bij mij wonen.’

Twee jaren waren intussen verstreken. Intussen was er geen sprake meer van dat Paula naar Kiel zou terugkeren. Ze had zelf besloten bij hem in Sande te blijven. En Trevisan had tandknarsend ingestemd. Niet dat hij niet van zijn dochter hield. Maar hij wilde de liefde voor zijn kind niet aan de spanningen van zijn leven als rechercheur blootstellen. En in zijn werk zag hij hoe kinderen op het verkeerde pad terecht kwamen en geen weg terug meer vonden als de morele leiding ontbrak. Hij was een beetje bang voor de verantwoordelijkheid.

Aan de andere kant wilde hij Paula besparen dat zij een speelbal van Grits buien zou worden. Altijd zo heen en weer geschoven als het Grit zou uitkomen.

Ook al was het niet gemakkelijk, hij had zijn koers gekozen en daarvan week hij niet af. Ook al verweet Paula hem nu dat

hij haar vrijheden beperkte en overbezorgd reageerde: hij kon het tripje niet goedvinden.

Trevisan vouwde de krant open en gooide hem terug op de tafel. Zijn aandelen waren weer gezakt en Werder Bremen had net met 1:2 verloren van Bayern München. Vroeger had hij geen wedstrijd van zijn favoriete club gemist, maar nadat hij chef van het Eerste Bureau Strafzaken bij de recherche van Wilhelmshaven was geworden was en vier jaar geleden het kleine rijtjeshuis in Sande had gekocht, vond hij zelden de gelegenheid om naar het voetballen te gaan.

Hij liep naar het raam en keek naar buiten. Twee weken geleden had hij het gras gemaaid, maar daar was nauwelijks nog iets van te zien. Hij zou weer wat meer tijd aan de tuin moeten besteden. Nog altijd lagen de tegels voor de uitbreiding van het terras met een klemstrip er omheen op de pallet.

*

Horst Brinkmann genoot van de tijd die hij in het voorjaar op Wangerooge kon doorbrengen. Ieder jaar kwam hij weer op dit eiland terecht. De stress waaraan hij als luchtverkeersleider iedere dag blootstond, viel na een paar dagen als een lastige korst van hem af en de frisse zeelucht maakte zijn hoofd vrij en stimuleerde zijn zintuigen.

Brinkmann was iemand die van de natuur hield. Hij hield van wandelingen in het voorjaar, als er nog geen hopen toeristen door de duinen dromden. In die idyllische eenzaamheid voelde hij zich goed.

Na de lunch in zijn pension was hij op pad gegaan. Vandaag voerde zijn weg hem naar het oosten van het eiland, naar het zanderige duinlandschap. Toen hij dicht bij het strand kwam hoorde hij van ver al het wilde gekrijs van de meeuwen. 'Wat een spektakel!'

Ontelbare vogels fladderden door de lucht, doken naar de grond en scheerden snel weer omhoog. Andere gingen op een duinkam zitten en bestookten elkaar met hun scherpe snavels. Brinkmann wist niet veel van het gedrag van vogels, maar het opgewonden gedrag kon maar één ding betekenen: 'Jullie hebben daar een echt lekker hapje gevonden', mompelde hij tegen

de meeuwen. Die lieten zich niet door hem storen. Ze vlogen niet eens op toen hij nog maar een paar meter van hen af was. Al hun aandacht was gericht op het kadaver waarop ze zich telkens weer stortten.

Een dode huiler of een zeehond misschien. Gezien de grote hoeveelheid vogels moest het wel een groot stuk vlees zijn. Brinkmanns interesse was gewekt. Die brutale beesten lieten zich niet zo gemakkelijk wegjagen. Hij was nog maar een paar stappen van de wanordelijke schare kemphanen verwijderd. Met een heftige beweging lukte het Brinkmann uiteindelijk een paar dieren weg te jagen.

Een prooi met armen en benen.

Brinkmann struikelde en viel in het zand. Haastig klauterde hij weer overeind. Zo snel zijn benen hem konden dragen rende hij terug naar het dorp. Uitgeput en bezweet bonkte hij de op eerste de beste deur. Een oude vrouw deed aarzelend de deur open.

‘Waar is een telefoon ... vlug, een telefoon!’ Hij wrong zich langs de vrouw de gang in.

Angstig keek ze hem na en waande zich al slachtoffer van een overval. Horst Brinkmann keek zoekend rond en vond eindelijk een ouderwets toestel op een klein plankje aan de muur. Hij vloog erop af en drukte de hoorn tegen zijn oor. Met trillende vingers koos hij het nummer van de politie.

*

‘Ik kan gewoon niet anders’, zei Martin Trevisan boos en drukte de telefoonhoorn tegen zijn oor. ‘Ze is er nog veel te jong voor. En nog afgezien daarvan is een boottochtje over de Noordzee niet bepaald ongevaarlijk. Wat gebeurt er als ze in een zware zee terechtkomen? Die jongen van Altermann heeft wel een vaarbewijs, maar hij heeft toch geen enkele ervaring. Ik begrijp echt niet dat zijn ouders zich zo onverantwoord opstellen en deze onzin nog goedvinden ook.’

‘Ik zal met haar praten. Ik kom morgenmiddag naar jullie toe’, antwoordde Angela begripend.

Trevisans boosheid begon te zakken. ‘Breng dan je tandenborstel en pyjama mee. Ik trakteer je op een ontbijt.’

‘Is goed, dan tot morgen!’ Ze hing op.

Trevisan keek peinzend naar de foto op de muur. Een foto van zijn dochter en zichzelf.

Zou Angela de plaats van haar moeder kunnen innemen? Zou hij na al dat negatieve gedoe met Grit weer met een vrouw willen samenleven? Nu, terwijl hij net gewend was geraakt aan zijn vrijheid?

Hij had Angela een klein jaar geleden op de verjaardag van een collega leren kennen. Ze was een mooie en zelfbewuste vrouw en eveneens gescheiden. Ze hadden die avond lang met elkaar gepraat. De volgende dag hadden ze de middag samen doorgebracht. Beiden voelden een diepe genegenheid voor elkaar. Ze had tegen hem gezegd dat ze haar vrijheid pas weer zou opgeven als ze er absoluut zeker van kon zijn dat de vent het ook waard was.

Intussen had Trevisan geen twijfels meer: hij hield van haar. Als ze samen waren of ook maar met elkaar belden, voelde hij weer die vlinders in zijn buik. Een gevoel waarvan hij had gedacht dat het ver achter hem lag. Bovendien kon ze geweldig met Paula opschieten. Ze waren vriendinnen geworden.

Angela woonde in Westerwerde en werkte als journaliste bij een tijdschriftenuitgeverij. Ze verdiende goed, reed in een kleine sportwagen en had steeds nieuwe kleren. Ze was veertig, maar dat was niet te zien.

Door de week telefoneerden ze om de dag met elkaar en het deed hem altijd goed haar stem te horen. Ook vandaag had hij de telefoon gepakt en haar van zijn problemen met Paula verteld. Misschien lukte het haar Paula van dat onzinnige idee van het boottochtje af te brengen.

Waar was Paula eigenlijk? Nadat ze met zoveel lawaai de kamer had verlaten, was ze niet meer te voorschijn gekomen. Trevisan ging naar de gang. Hectische technomuziek klonk tot in het trappenhuis. Ze was dus boven in haar kamer.

Hij dacht na of hij naar boven moest gaan, om nog een keer met haar te praten. Maar die gedachte verwierp hij. Het was beter wat tijd te laten verstrijken. Hij had geen zin in nog meer ruzie. Morgen was er weer een dag.

Hij zette de theeketel op het fornuis. Het was tegen zessen. Hij deed de koelkast open. Paula had boodschappen gedaan. Alles lag op zijn plek. Hij pakte een beker yoghurt. Toen de ketel begon te fluiten, tilde hij hem van de kookplaat en goot heet water in een kopje. Precies op dat moment ging de telefoon. Waarschijnlijk iemand die Paula wil spreken, dacht hij. Toen het rinkelen niet wilde stoppen, liep hij tenslotte naar de gang en nam op.

‘Waar was je nou?’ zei de vrouwenstem aan het andere eind van de lijn. ‘Eerst zit je eindeloos lang aan de telefoon en dan laat je hem gewoon overgaan.’ Zijn collega Monika Sander was aan de lijn.

‘Ik dacht dat het voor Paula was’, verontschuldigde hij zich. ‘Wat jaagt jou zo laat nog je huis uit?’

‘Werk, wat anders?’ antwoordde Monika.

Trevisan slikte.

Monika zei precies waar hij bang voor geweest was: ‘Kom meteen naar het bureau, we hebben een lijk.’

De laatste tijd was het rustig geweest. Alleen hier en daar een zelfmoord, maar dat was meestal niet meer dan een routine-kwestie. Het laatste misdrijf met dodelijke afloop was drie-kwart jaar geleden. En zelfs daarbij was het alleen maar om doodslag gegaan. Een man had in een dronken bui zijn vrouw doodgeslagen.

‘Ik kom er meteen aan, tot zo!’ Trevisan hing op. Toen ging hij naar boven naar Paula. Nu zat er niets anders op, nu moest hij met haar praten.

‘Hallo, Martin, waar bleef je nou?’ begroette Monika hem toen hij haar kamer binnenkwam. Hij wierp haar een verontschuldigende blik toe en streek over zijn weerbarstige haar. Monika Sander zat al tien jaar bij de recherche en was Trevisans plaatsvervangster. Ze was getrouwd en had twee dochters.

‘Je ziet er een beetje afgepeigerd uit’, stelde ze vast nadat ze haar collega nauwkeurig had bekeken. Hij droeg zoals meestal een pak in gedekte kleuren, correct en verzorgd. Maar om zijn ogen was vermoeidheid te zien. ‘Gaat het goed met je?’

‘Problemen met Paula en een beetje hoofdpijn, maar het gaat wel.’

Monika’s oudste dochter was even oud als Paula. Zo wist ze waarover Martin Trevisan sprak, toen hij haar zijn leed klaagde. ‘Meisjes van die leeftijd zijn allemaal hetzelfde’, gaf ze als commentaar op Trevisans verhaal.

‘Wat is er eigenlijk aan de hand?’ vroeg Trevisan na een kort ogenblik stilte.

‘Een lijk, een man, leeftijd ongeveer zestig, met doorgesneden keel. De politieboot zal ons erheen brengen. Ze wachten al in de haven.’

‘Het lijk van een drenkeling?’

‘Nee, de dode ligt op Wangerooge in de duinen.’

‘Wangerooge?’ zei hij ontzet. ‘Ook dat nog.’ Uitgerekend het noordelijkste punt van hun district. Dat gooide zijn hele plan voor het weekend in de war. Hij keek op zijn horloge. Het was even na zevenen. Hij pakte Monika’s telefoon.

‘Bezet. Verdomme, ik heb toch tegen haar gezegd dat ik nog zou bellen. Altijd hetzelfde.’ Hij gooide de hoorn op de haak.

Monika keek hem vragend aan.

‘Paula’, zei hij. ‘Ik dacht dat ik om twaalf uur wel weer terug zou zijn.’

Monika wierp hem een medelijdende blik toe. Ze greep in haar jaszak en haalde een mobiele telefoon te voorschijn. ‘Probeer het gewoon later nog een keer.’

‘Oké, dan gaan we. Waar zijn de anderen?’

‘Dietmar is al vertrokken met Alex en Tina.’

De politieboot nam de twee bij de handelshaven aan boord en vertrok meteen in de richting van Wangerooge. De overtocht duurde een kleine twee uur en ondanks de betrekkelijk rustige zee had Trevisan niet zo’n goed gevoel in zijn maag.

‘Misschien een griepje’, dacht hij. Hij was blij toen de boot in de kleine jachthaven van Wangerooge aanmeerde. Met onzekere passen stapte hij op het havenhoofd. Gelukkig droeg hij zijn warme overjas over zijn donkere pak, want ondertussen was een koude wind op komen zetten die heftig uit het noorden over het eiland raasde.

Een oude man, van tegen de zeventig, wachtte hen op. Hij stelde zich voor als Joost en zei dat hij van de plaatselijke politieagent opdracht had gekregen de heren uit Wilhelmshaven naar de vindplaats van het lijk te brengen. Hij keek even naar Monika. Er lag een zweem van schalkse nieuwsgierigheid in zijn ogen.

‘Dit is mijn collega, mevrouw Sander’, maakte Trevisan duidelijk. Een glimlach lag op het gezicht van de oude man.

Hij maakte een buiging. ‘Neemt u mij niet kwalijk, maar Herbst had het over een paar heren. Maar het is mij een genoegen, zo’n mooie dame te mogen begeleiden.’

Met de rubberboot zetten ze hun tocht over het vlakke kustwater voort. Joost stuurde de boot handig door het donker. Al van ver zagen ze het licht van schijnwerpers tussen de duinen.

Joost kende het eiland als zijn broekzak. Hij was op Wangerooge geboren en had hier lang als vuurtorenwachter gewerkt, tot hij door een hoop elektronica was vervangen. Hij was tweeënzestig toen hij met pensioen ging. Weliswaar had men hem op het vasteland werk op het kantoor van de Noordzeescheepvaartdirectie aangeboden, maar Joost had daarvoor be-

dankt en was op Wangerooge gebleven. Sindsdien leidde hij toeristen over het wad.

*

Het lawaai van de generatoren klonk door de nacht. Meerdere schijnwerpers verlichtte de plaats delict. Roodwitte afzettape snorde als een vliegertouw in de wind. Mannen in papieren overalls waren druk aan het werk. Eén van hen zocht de zanderige bodem af met een metaaldetector. De omgeving leek in het licht van de sterke schijnwerpers wel een maanlandschap. Vóór de afzettape aan de rand van de weg lag een fiets. Er stonden twee mannen naast. Eén van hen was Dietmar Petermann, Trevisans collega. De ander had een politie-uniform aan. Dat moest Herbst zijn, de plaatselijke politieagent.

‘Hallo, Dietmar – hebben jullie al wat?’ schreeuwde Trevisan tegen de herrie in.

Petermann draaide zich om. ‘Martin, eindelijk. Ik dacht al dat jullie niet meer zouden komen.’

‘We laten jullie toch niet in de steek. Weten we al ...’

‘Hij heet Rudolf Gabler. Hij was gepensioneerd. Hij komt uit Jever. De dokter is nog met hem bezig. Hij denkt moord of doodslag. In ieder geval geen zelfmoord. Het slachtoffer heeft een lelijke wond aan zijn keel en ligt hier waarschijnlijk al een dag of twee. De meeuwen hebben zich al met hem vermaakt. Het heeft er alle schijn van dat hij hier vermoord is.’

‘Sporen?’ vroeg Trevisan.

‘Het hele team van Kleinschmidt is bezig. Ze zijn nog aan het zoeken. Niemand mag tot nu toe op de plaats delict komen, alleen de dokter.’

‘Ik ga even aan de slag met het schrijfwerk’, zei Monika toen ze de jonge Tina Harloff, het jonge ding van het Eerste Bureau Strafzaken, achter een duin zag opduiken. Tina had een notitieblok in haar hand en vocht met de wind om een velletje papier.

Trevisan wendde zich weer tot Petermann. ‘Weten we al waarvandaan ...?’

‘Uit Jever, zei ik toch al.’

‘Nee, ik bedoel hier op het eiland.’

‘Alex is daar mee bezig. Blijkbaar had het slachtoffer een kamer in het dorp gehuurd. Alex gaat alle pensions af. Er is niemand als vermist opgegeven.’

Trevisan keek naar de duinen. De technische recherche leek langzamerhand haar werk te beëindigen. Kleinschmidt, de chef van de technische recherche, kwam van achter de duinen te voorschijn. Hij klopte het zand van zijn broek.

‘Is Martin er al?’ riep hij hard in hun richting.

Martin Trevisan stapte naar voren en wenkte hem.

*

Alex Uhlenbruch en de tweede man van de Wangeroogse politiepost hadden al negen pensions gecontroleerd. Niemand miste een vakantieganger. Maar ze waren nog niet klaar. In Wangerooge waren er bovendien genoeg privéaccommodaties. Bijna om het huis hing er een bord met *Ferienwohnung* of *Zimmer frei*.

Alex keek op zijn horloge. Het was even na tien. Ze stonden voor een deur en keken naar het houten bord dat op het ritme van de wind heen en weer wiegde. *Pension Seeblick, Fremdenzimmer mit Frühstück*, stond erop.

‘Hopelijk is er nog iemand wakker.’ Alex Uhlenbruch drukte op de bel.

Het duurde even tot een vrouw met grijs haar opendeed. Ze had een gebreide stola om en hield haar armen gekruist voor haar borst. Ze had het koud. Toen ze het uniform zag van de dorpsagent die Alex begeleidde, schrok ze. ‘Is er iets gebeurd?’

Alex Uhlenbruch schudde zijn hoofd. ‘Hebt u momenteel een vakantiegast?’ Hij streek ongeduldig een sliert van zijn diepzwarte haar van zijn voorhoofd die over zijn zongebruinde gezicht was gevallen.

‘Ja’, antwoordde ze traag. ‘Een man uit Jever. Maar hij is momenteel niet hier.’

‘Waar is hij dan?’

‘Hij is fotograaf. Hij is gisteren de duinen ingegaan en is tot nu toe nog niet teruggekomen.’

‘En waarom hebt u niet meteen de politie gewaarschuwd?’ stoof de politieman van het eiland op.

‘Hij zei dat hij iets moest gaan doen en dat het de hele nacht en misschien ook de volgende dag zou kunnen duren’, antwoordde ze timide. ‘Ik vraag me al uren af of ik u niet zal belen.’

*

Trevisan keek om zich heen. Het lijk van de oude man lag achter een zandduin en was van de weg af niet te zien. De dode lag op zijn rug. Zijn oogholten waren leeg. Diepe wonden bedekten zijn gezicht. Zijn hals was aan de rechterkant alleen nog maar een homp bloederig weefsel. Het bot van de wervelkolom lag bijna vrij. Naast het lijk lag een grote tas. Er zaten films, meerdere objectieven en ander toebehoren in. Het fototoestel lag bij zijn benen en zag eruit als een telescoop. Er was een reusachtig objectief op geschroefd. Een verrekijker en een zaklamp lagen in het zand.

‘Ik kan je zeggen dat het een heel geploeter was voor we de apparatuur eindelijk op het eiland hadden’, mopperde Kleinschmidt.

Trevisan boog zich over het slachtoffer. Voorzichtig begon hij de zakken van de dode te doorzoeken.

‘We hebben de zakken al leeggehaald’, zei Kleinschmidt. ‘Een zakmes, een zakje hoestbonbons en een portefeuille. Identiteitsbewijs, rijbewijs, betaalpas en driehonderdzeven euro. We hebben alles in zakjes gedaan.’

Trevisan stond op. Hij voelde zich beroerd. De aanblik van lijken deed hem niet veel, die hoorden bij zijn beroep. Maar er hing iets anders in de lucht. Hij had het al de hele dag gevoeld.

‘Weet je al hoe het gebeurd is?’

‘Een grove aanval op zijn nek met een voorwerp met een scherpe kant. Vermoedelijk stond hij op het duin toen hij gedood werd. Hij moet achterover gevallen zijn, want op de weg is er behoorlijk wat bloed in het zand gevloeid. Daarna is hij hierheen gebracht. De dader of daders hebben geen bijzondere moeite gedaan om het lijk te verbergen.’

‘Op geld of waardevolle voorwerpen had de moordenaar het kennelijk niet voorzien’, reageerde Trevisan peinzend.

‘Zoals het er nu naar uitziet, lijken er maar weinig aanknopingspunten te zijn. Dat wordt geen eenvoudige klus’, zei Kleinschmidt spijtig.

‘Wat denk je, was het toeval of een gerichte aanslag?’

‘Het beeld van de sporen geeft daarover geen uitsluitsel.’ Kleinschmidt draaide zich om toen zijn naam geroepen werd.

Hanselmann, zijn medewerker, kwam aangelopen. In zijn hand had hij een zakje. ‘Dit hebben we daarginds gevonden. Waarschijnlijk heeft het slachtoffer daar gestaan. Het lag precies in de valhoek van de plas bloed die in de grond was weggelopen. Misschien is het een spoor.’

Kleinschmidt pakte het zakje aan en onderzocht het kleine ronde voorwerp door het plastic heen. Peinzend streek hij over zijn dunne haar. Daarna gaf hij het door aan Trevisan.

Trevisan keek verrast naar de kleine metalen ring. ‘Wat is dat?’

‘Ik weet het niet, maar we zullen er wel achter komen’, antwoordde Kleinschmidt.

Korte tijd later voerde de wind de eerste regendruppels aan. Vloekend zette Trevisan zijn kraag hoger op. Hij keek op zijn horloge. Het was even na middernacht.

*

Ze gingen tekeer en dansten in zijn hoofd. Het gehamer werd ondraaglijk. Hij nam de foto in zijn hand en keek in het lachende gezicht van de hem onbekende man. Toen gooide hij hem terug op tafel.

‘Vader, laat me met rust. Ik heb toch alles gedaan? Maar je houdt gewoon niet op. Laat me toch. Ik wil niet meer!’ schreeuwde hij de lege kamer in. Zijn hoofd leek te barsten. Zijn maag verkrampte. Toen kwam het lelijke, verwrongen gezicht weer op hem af. Hij wilde het pakken. Een gezicht, zonder armen en zonder handen. Het kwam steeds dichterbij en hij voelde een ijskoude lucht die hem in zijn greep wilde krijgen. Zijn maag kwam in opstand. Hij braakte het eten dat hij net had gegeten, weer uit.

Het gezicht gunde hem geen rust. ‘Bloed voor bloed!’ krijste het in hem. Hij stond op uit zijn gehurkte houding en tuimelde

naar het tafeltje in de hoek. Twee tabletten moesten genoeg zijn. Hij had er niet veel meer en er was moeilijk aan te komen. Al gauw zou hij weer rust vinden, maar nu moest hij afwachten. Hij had geduld nodig - geduld, totdat het slachtoffer omsingeld en het tijdstip gekomen was. Alleen 's avonds als een peilloos diepe leegte hem omgaf en hij niet meer bezig was met plannen en tactiek, dan kwamen de gezichten uit hun duistere schaduwwereld te voorschijn. Ze lieten hem niet met rust. Misschien was het een verlossing als hij alle tabletten in één keer in zou nemen, dan had hij voor eeuwig rust. Maar nee, hij wilde niet opnieuw falen. De rekening was nog niet betaald. Nee, die stap kon hij niet zetten. Nu nog niet.

Hij nam een flinke slok uit de fles. De alcohol brandde in zijn keel, maar deed goed. Hij pakte het rode notitieboekje en zocht de bladzijde op. Er stond een naam in onbeholpen schrift. Het was niet gemakkelijk geweest alle namen van de schuldigen te achterhalen. Maar hij had het voor elkaar gekregen. Ze konden niet meer aan hem ontsnappen.

Hij liep naar de matras en ging liggen. Hij dacht aan zijn moeder. Haar geschrokken blik, toen ze destijds de deur opendeed. Ze was er nooit overheen gekomen, net zo min als vader. Maar ze hadden zich vergist. Niemand had hem geloofd. Nu zou hij het kunnen bewijzen. Voor het hoogste gerecht waren er geen leugens meer. Daar bestond alleen nog de waarheid. De zuivere waarheid. Hij verheugde zich op die dag. Nog was die ver weg. Nog was er veel te doen voordat de laatste zitting gehouden kon worden.

Het afschuwelijke gezicht was zwakker geworden. Het was als weggetoverd, maar hij wist dat het ergens in het donker op hem loerde. Niet toegeven, dacht hij. Onrustig stond hij op. Buiten hilde de wind om het huis en geselde de regen de houten wanden. Weer pakte hij de fles, maar ditmaal zette hij hem niet terug op de tafel. Hij nam hem mee naar zijn slaapplaats.

Nog een slok. Hij voelde langzaam het ontspannende effect. De wijzers van de oude wekker bewogen onstuitbaar verder. Eindelijk vulde de warmte uit de fles ook zijn geest. Langzaam

en bewust haalde hij adem. Hij sliep in met de gedachte dat het verwrongen gezicht zou glimlachen en voor altijd zijn verschrikkelijke masker zou verliezen. Voor altijd zou het gelukkig worden.

Hij zou daarvoor zorgen.

Het zou niet lang meer duren.

*

Ze zaten aan de lange vergadertafel en keken elkaar met hun door slaaptekort getekende gezichten radeloos aan. Het was even na acht uur. Trevisan had het koud en streek met zijn handen door zijn natte haar. Ze hadden het nog tot vroeg in de morgen volgehouden. Toen was de politieboot teruggekomen om hen op te halen. Het werk op de plaats delict was klaar. Het lijk was op weg naar het lab voor nader forensisch onderzoek. Trevisan hoopte op snelle resultaten, maar behalve de naam van de overledene hadden ze niet veel in handen.

Wie was het slachtoffer? Welk verhaal hield verband met deze naam? Wat wilde hij op dat onchristelijke tijdstip in de duinen? Had daar de dood op hem geloerd of was hij slechts toevallig over hem gekomen?

Trevisan wist dat hem geen gemakkelijke taak wachtte.

Alex Uhlenbruch had de kamer van het slachtoffer gevonden, maar de verhuurster wist niet veel over hem te vertellen. Met zekerheid wist ze alleen dat Rudolf Gabler afgelopen vrijdag het pension na 21.15 uur had verlaten. Hij was alleen de nacht ingegaan. Het moest belangrijk voor hem zijn geweest. Maar wat hij precies van plan was, dat kon mevrouw Melsung niet zeggen.

Gabler was al in het afgelopen voorjaar en in de herfst gast bij haar geweest. Hij was telkens in zijn eentje gekomen en meestal de duinen in gegaan. Het fototoestel en de verrekijker had hij altijd bij zich gehad. Eén ding was duidelijk: Gabler was hier niet geweest om vakantie te houden. Hij had een bepaald doel voor ogen gehad, daar was de pensionhoudster zeker van. Maar wat hij precies deed, daar had ze nooit naar gevraagd. Elke keer had hij na zijn verblijf contant betaald en om

een kwitantie gevraagd. Eén keer had hij gezegd dat hij de kwitantie nodig had om het bedrag te kunnen verrekenen.

Uit de achtergebleven persoonlijke dingen kon maar één conclusie getrokken worden: hij was een net mens geweest. De kamer en ook de slaapkamer waren opgeruimd en netjes. Zijn kleding had hij al keurig in zijn koffer gepakt. Zijn vertrek was aanstaande geweest. In de badkamer hadden ze tandpasta, een tandenborstel, een kam, zeep, shampoo en een scheerapparaat gevonden. Op het planchet voor de spiegel heerste orde. In de koffer lag op de kleding een foto van een vrouw van rond de vijftig. Meer vonden ze niet.

Tot dusver wist Trevisan niet eens of Gabler familie had. Volgens het verslag van de politiepatrouille die naar het adres van de overledene was gestuurd, had Gabler in een appartementsgebouw in het westen van Jever gewoond. Behalve Gabler stonden er nog drie namen op de brievenbussen naast de deur. Gabler had kennelijk de zolderwoning gehuurd. Op het aanbellen van de agenten had niemand gereageerd, ook niet bij de burens. Na tien uur zou een politiepatrouille het nog een keer proberen.

De auto van het moordslachtoffer was nog in dezelfde nacht bij Harlesiel gevonden op een parkeerterrein dicht bij de veerhaven. Maar de wagen bevatte geen geheimen. De staat ervan bevestigde alleen maar dat Gabler toen hij nog leefde een keurig mens was geweest. Verder had er niets opvallends in gelegen. Mevrouw Melsung had verklaard dat Rudolf Gabler afgelopen donderdag rond de middag op Wangerooge was aangekomen. Behalve de koffer had hij alleen nog zijn kostbare en dure foto-uitrusting bij zich gehad.

‘Vandaag is het zondag en dus is alles dicht.’ Trevisan geeuwde. ‘Ik geloof dat we in de komende uren niets kunnen uitrichten. We moesten maar eens wat gaan uitrusten en vanmiddag hier weer bij elkaar komen om onze strategie te bepalen.’

Hij was moe. Hij was nu tweeëntwintig uur op de been. Zijn medewerkers verging het net zo. Er was instemmend gemom-

pel te horen. Toen stonden ze op en verlieten het bureau in de Peterstraat.

Trevisan schoot te binnen dat hij helemaal was vergeten Paula te bellen. Nu sliep zijn dochter vast en zeker nog. En Angela wilde vandaag komen. Moest hij haar afbellen?

Het was zondag en er hingen dikke wolken in de lucht.